

2. Ska artikel 15 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna tolkas så, att den etableringsfrihet som föreskrivs däri är tillämplig utan begränsning även på farmaceutkåren, och att yrkets allmännyttiga aspekt inte motiverar att olika bestämmelser tillämpas på dem som driver apotek respektive parafarmaceutiska försäljningsställen när det gäller försäljningen av de läkemedel som avses i den första frågan?
3. Ska artiklarna 102 och 106.1 FEUF tolkas så, att förbudet mot dominerande ställning fullt ut ska tillämpas på farmaceutkåren, i den mån en farmaceut som driver ett traditionellt apotek, och vars läkemedelsförsäljning stöds av ett avtal med de nationella hälso- och sjukvårdsmyndigheterna, erhåller fördelar av förbudet för dem som driver parafarmaceutiska försäljningsställen att sälja läkemedel i kategori C, utan att detta motiveras av giltiga skäl på grundval av farmaceutyrkets uppenbara särdrag, vilka är knutna till det allmänna intresset av att skydda folkhälsan?

Begäran om förhandsavgörande framställd av Tribunale di Tivoli (Italien) den 7 november 2012 — Antonella Pedone mot Maria Adele Corrao

(Mål C-498/12)

(2013/C 26/50)

Rättegångsspråk: italienska

Hänskjutande domstol

Tribunale di Tivoli

Parter i målet vid den nationella domstolen

Kärande: Antonella Pedone

Svarande: Maria Adele Corrao

Tolkningsfrågor

1. Är artikel 130 i presidentdekret nr 115 av den 30 maj 2002 om rättshjälp — i den del det föreskrivs att arvoden till advokater, domarbiträden och sakkunniga som utsetts av parterna ska sättas ned till hälften när rättshjälp utgår — förenlig med artikel 47 tredje stycket i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, i vilken det föreskrivs att rättshjälp ska ges till personer som inte har tillräckliga medel om denna hjälp är nödvändig för att ge dem en effektiv möjlighet att få sin sak prövad i domstol?
2. Är artikel 130 i presidentdekret nr 115 av den 30 maj 2002 om rättshjälp — i den del det föreskrivs att arvoden till advokater, domarbiträden och sakkunniga som utsetts av parterna ska sättas ned till hälften när rättshjälp utgår — förenlig med artikel 6 i Europeiska konventionen om skydd

för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, såsom denna genomförs i unionsrätten enligt artikel 52.3 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna och artikel 6 [FEU]?

Begäran om förhandsavgörande framställd av Tribunale di Tivoli (Italien) den 7 november 2012 — Elisabetta Gentile mot Ufficio Finanziario della Direzione Ufficio Territoriale di Tivoli m.fl.

(Mål C-499/12)

(2013/C 26/51)

Rättegångsspråk: italienska

Hänskjutande domstol

Tribunale di Tivoli

Parter i målet vid den nationella domstolen

Kärande: Elisabetta Gentile

Svarande: Ufficio Finanziario della Direzione — Ufficio Territoriale di Tivoli, Fabrizio Penna, Gianfranco Di Nicola

Tolkningsfråga

Är artikel 130 i presidentdekret nr 115 av den 30 maj 2002 om rättshjälp — i den del det föreskrivs att arvoden till advokater, domarbiträden och sakkunniga som utsetts av parterna ska sättas ned till hälften när rättshjälp utgår — förenlig med artikel 47 tredje stycket i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, i vilken det föreskrivs att rättshjälp ska ges till personer som inte har tillräckliga medel om denna hjälp är nödvändig för att ge dem en effektiv möjlighet att få sin sak prövad i domstol?

Talan väckt den 6 november 2012 — Europeiska kommissionen mot Republiken Polen

(Mål C-500/12)

(2013/C 26/52)

Rättegångsspråk: polska

Parter

Sökande: Europeiska kommissionen (ombud: J. Hottiaux och H. Støvlbæk)

Svarande: Republiken Polen

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

- fastställa att Republiken Polen har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 2 i kommissionens direktiv 2011/18/EU av den 1 mars 2011 om ändring av bilagorna II, V och VI till Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/57/EG om driftskompatibiliteten hos järnvägssystemet inom gemenskapen ⁽¹⁾ genom att inte inom den föreskrivna fristen anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet, eller i vart fall genom att inte omedelbart underrätta kommissionen om sådana bestämmelser, och
- förplikta Republiken Polen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Fristen för genomförande av direktivet löpte ut den 31 december 2011.

⁽¹⁾ EUT L 57, s. 21.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Verwaltungsgericht Berlin (Tyskland) den 8 november 2012 — Thomas Specht mot Land Berlin

(Mål C-501/12)

(2013/C 26/53)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Verwaltungsgericht Berlin

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Thomas Specht

Motpart: Land Berlin

Tolkningsfrågor

1. Ska den europeiska primär- och sekundärrätten, och här i synnerhet direktiv 2000/78 ⁽¹⁾, tolkas så, att den inom ramen för det omfattande förbudet mot diskriminering på grund av ålder också omfattar nationella bestämmelser om delstatliga tjänstemäns löner?
2. För det fall att fråga 1 ska besvaras jakande: Innebär tolkningen av denna europeiska primär- och sekundärrätt då att en nationell bestämmelse — enligt vilken storleken på en tjänstemans grundlön vid tidpunkten för anställningens början i avgörande utsträckning beror på vederbörandes ålder och sedan stiger framför allt beroende på antalet tjänsteår — utgör en direkt eller indirekt diskriminering på grund av ålder?

3. För det fall att även fråga 2 ska besvaras jakande: Utgör tolkningen av denna europeiska primär- och sekundärrätt då hinder mot att en sådan nationell bestämmelse motiveras av det lagstadgade målet att belöna yrkeserfarenhet?

4. För det fall att även fråga 3 ska besvaras jakande: Tillåter denna tolkning av den europeiska primär- och sekundärrätten då, så länge det inte har införlivats någon icke-diskriminerande lönebestämmelse, en annan rättsföljd än att de diskriminerade personerna avlönas retroaktivt i enlighet med den högsta löneklassen i deras lönegrad?

Ska rättsföljden av åsidosättandet av diskrimineringsförbudet härledas ur själva den europeiska primär- och sekundärrätten, här i synnerhet direktiv 2000/78, eller har den diskriminerade enbart rätt att ställa krav genom tillämpning av medlemsstaternas unionsrättsligt erkända skadeståndsskyldighet till följd av ett felaktigt införlivande av unionsrättsliga bestämmelser?

5. Utgör tolkningen av den europeiska primär- och sekundärrätten hinder mot en nationell åtgärd som innebär att rätten till löneutbetalning i efterskott eller skadestånd förutsätter att tjänstemannen framfört detta krav skyndsamt?

6. För det fall att frågorna 1–3 ska besvaras jakande: Följer det då av tolkningen av den europeiska primär- och sekundärrätten att en övergångslag — enligt vilken sedan tidigare anställda tjänstemän ska placeras i en löneklass enligt det nya systemet enbart på grundval av beloppet för den grundlön som de i enlighet med de tidigare (diskriminerande) lönebestämmelserna hade den dag som satts som frist för övergången, och enligt vilken den fortsatta befordringen till högre klasser fastställs enbart på grundval av den praktiska erfarenhet som förvärvats efter det att övergångslagen trädde i kraft, och oberoende av den sammanlagda erfarenhet som tjänstemannen förvärvat under sin anställning — innebär en cementering av den bestående åldersdiskrimineringen, som består ända till den högsta löneklassen?

7. För det fall att även fråga 6 ska besvaras jakande: Utgör tolkningen av den europeiska primär- och sekundärrätten hinder mot att denna obegränsat fortlöpande olikabehandling rättfärdigas med det lagstadgade målet att denna övergångslag ska skydda inte (bara) de rättigheter som förvärvats fram till den dag som satts som frist för övergången, utan (också) förväntningen vad gäller den enligt de tidigare lönebestämmelserna beräknade livstidsinkomsten i respektive lönegrupp?

Kan en fortlöpande diskriminering av sedan tidigare anställda tjänstemän rättfärdigas med att den enda alternativa lösningen (att även de sedan tidigare anställda tjänstemännen individuellt placeras på grundval av förvärvad erfarenhet) är förknippad med en tyngre administrativ börda?

8. För det fall att fråga 7 ska besvaras nekande: Tillåter denna tolkning av den europeiska primär- och sekundärrätten då, så länge det inte har införlivats någon icke-diskriminerande